

Scherven...

Die scherven? Dat zijn wij...

Uiteengeslagen. Nog wel in elkaars buurt, maar eigenlijk mogen we elkaar niet meer aanraken. Het voelt bij momenten wat hulpeloos aan, zo uit elkaar liggen. Alsof we nu pas beseffen hoe graag we eigenlijk een eenheid waren. Alsof we nu pas voelen hoe fijn het was dat onze levens elkaar raakten en vanzelfsprekend naadloos in elkaar overvloeiden.

Die scherven? Dat zijn wij...

Gebroken zijn doet pijn. Onze randjes voelen scherper aan dan ooit: angst, onmacht, verdriet, onzekerheid, frustratie,... Onze gebrokenheid is nog nooit zo gebroken geweest.

Die scherven? Dat zijn wij...

Kunnen we nog ooit samen een mooie vaas vormen? Mogen we nog dromen van herstel? Misschien ontbreken er teveel stukken om haar ooit nog heel te maken... En zelfs als ze ooit weer heel kan zijn, dan zal ze altijd de littekens van de val met zich meedragen. Gehavend, voor altijd. Op het eerste zicht zal duidelijk zijn hoe kwetsbaar ze is... of toch niet?

Kan kwetsbaarheid en gebrokenheid ook... schoonheid worden?

Ja. Dat kan.

Mensen zijn al aan het lijmen. En ze gebruiken hiervoor geen gewone lijm. Ze gebruiken gouden lijm. Gouden lijm die de gebrokenheid van de vaas niet verhult, maar haar kwetsbaarheid eert en haar nog waardevoller maakt om wat ze heeft meegemaakt.

Die gouden lijm? Dat zijn de tekeningen voor de rusthuisbewoners, de aria's vanop de balkons, de mensen die mondklappen maken, de jongeren die winkelen voor de zieken en de zwakkeren, de bandbreedte van het internet die haar limieten opzoekt omdat mensen contact zoeken.... Die gouden lijm? Dat is de verbondenheid, de solidariteit, de liefde in grote en kleine dingen.

We zijn de vaas nog volop aan het herstellen, maar je kan er nu al de schoonheid van zien. Ze zal mooier en waardevoller worden dan ze al was.

Die vaas? Dat zijn wij...